

Sygn. akt I Ca 147/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z powództwa Z. K.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 17 grudnia 2013 roku, sygn. akt I C 841/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 147/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powoda Z. K. kwotę 679 zł 34 gr z odsetkami: a) umownymi w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 447 zł 37 gr od dnia 20 września 2013 roku do dnia zapłaty, b) ustawowymi od kwoty 231 zł 97 gr od dnia 20 września 2013 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części. W pkt. 3. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a ponadto nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od wyroku wniósł powód, który zaskarżył go w pkt. 1. b) dotyczącym naliczania odsetek karnych.

W uzasadnieniu środka zaskarżenia skarżący powołał się na § 13 przedmiotowej umowy pożyczki. Wskazał, że na całość wymaganego zobowiązania, po wypowiedzeniu umowy składają się kwoty wymaganych rat kapitałowo-odsetkowych, kwota naliczonych odsetek karnych oraz kwoty obsługi zadłużenia przeterminowanego zgodnie z § 14 umowy. Nadmienił, że przedsądowe wezwanie do zapłaty uwzględnia jako wymaganą zaległość wszystkie powyższe składniki oraz pożyczkobiorca informowany jest o naliczanych odsetkach karnych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej ogłaszanej przez NBP od całej kwoty. W związku z powyższym zdaniem skarżącego orzeczenie w zaskarżonej części o naliczaniu odsetek ustawowych od kwoty 231,97 zł nie jest zgodne z warunkami zawartej umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda Z. K. jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 1) k.p.c. w postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć m.in. na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie.

Skarżący podnosząc przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy wadliwej interpretacji umowy pożyczki gotówkowej nr (...) w zakresie odsetek umownych od kosztów zadłużenia przeterminowanego de facto zarzucił Sądowi pierwszej instancji dokonanie błędnej wykładni przepisu art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. odnośnie stopy odsetek. Zarzut ten mieści się zatem w dopuszczalnej w postępowaniu uproszczonym kategorii zarzutów, o której mowa w art. 505⁹ § 1¹ pkt 1) k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego wbrew zarzutom apelującego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej wykładni wspomnianego przepisu, uznając, że stopa odsetek za opóźnienie w zapłacie kosztów zadłużenia przeterminowanego nie była z góry oznaczona. § 10 spornej umowy pożyczki jednoznacznie wskazuje, że niespłacenie raty pożyczki w ustalonym terminie powoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego naliczane są odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP oraz koszty określone w § 14 niniejszej umowy jeśli takowe występują. Przytoczony zapis umowny wyraźnie oddziela kwotę zadłużenia przeterminowanego od kosztów, stanowiąc, że tylko od zadłużenia przeterminowanego mogą być naliczane odsetki karne.

Ponadto na słuszność przyjętego przez Sąd Rejonowy stanowiska wpływa fakt, że § 13 zawartej umowy wspomina o odsetkach karnych od całości wymaganego zobowiązania, a następnie stanowi o dochodzeniu zwrotu wierzytelności wraz z kosztami zadłużenia przeterminowanego od dnia dokonania wypowiedzenia. Tak więc w umowie tej koszty są konsekwentnie wyodrębniane od kwoty udzielonej pożyczki.

Kluczowe na gruncie niniejszej sprawy staje się dokonanie interpretacji sformułowania „zadłużenie przeterminowane” z § 10 oraz zwrotów „całość zobowiązania” i „wierzytelność” z § 13 umowy. Bez wątplenia pojęcie „wierzytelności” pokrywa się ze zwrotem „zadłużenia przeterminowanego”, gdyż występuje w § 13 obok pojęcia kosztów. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma powodów, dla których dopuszczalne byłoby przyjęcie, że na gruncie jednego zapisu umownego w razie opóźnienia dochodzone będą odsetki umowne tylko od kwoty niespłaconych rat pożyczki (§ 10), a na mocy innego zapisu (§ 13) odsetki umowne będą dochodzone od kwot niespłaconych rat pożyczki wraz z kosztami. Taka interpretacja prowadzi do wewnętrznej sprzeczności umowy i jest niezgodna z postulatem jasności umów zawieranych z konsumentami, o której mowa w art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, Dz.U. z 2011 r., Nr 126, Poz. 715, zgodnie z którym umowa o kredyt powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Jako że w § 10 umowy strony wyraźnie postanowiły, że odsetki umowne należą się tylko od kwot rat kapitałowo – odsetkowych, natomiast w § 13 użyły niejasnego sformułowania całości zobowiązania, należało opowiedzieć się za stanowiskiem przedstawionym przez Sąd Rejonowy, iż odsetki umowne należą się tylko od kwot rat kapitałowo – odsetkowych.

Sąd Okręgowy uznał więc, że „całość zobowiązania” oznacza kwotę niespłaconych rat kapitałowo – odsetkowych, czyli „zadłużenie przeterminowane”. Zdaniem Sądu drugiej instancji zaprezentowana wykładnia zmierza do zachowania spójności przedmiotowej umowy.

Z powyższych względów nie można podzielić zarzutu skarżącego, jakoby dokonana przez Sąd Rejonowy wykładania postanowień umowy była sprzeczna z jej treścią, a tym samym brak jest naruszenia prawa materialnego przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.